

3. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 22a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem”), obowiązku udzielenia wsparcia oraz obowiązku dbałości o dobro urzędnika w ramach procedury przeniesienia na inne stanowisko, art. 22c regulaminu i ochrony przysługującej sygnalizatorom, obowiązków zachowania należytej staranności, neutralności, bezstronności, obiektywności, prawa skarżącego do równego traktowania jego dokumentacji przez administrację i naruszenie jego uzasadnionych oczekiwań oraz nadużycia proceduralnego. Ten zarzut dzieli się na cztery części:

- część pierwsza dotyczy naruszenia art. 22a regulaminu, polegającego na tym, że organ powołujący nie zastosował procedury przewidzianej w tym przepisie;
- część druga dotyczy naruszenia obowiązku staranności;
- część trzecia dotyczy naruszenia zasad obiektywności, bezstronności, neutralności właściwego organu powołującego, naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji;
- część czwarta dotyczy naruszenia obowiązujących zasad w zakresie ciężaru dowodu.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2021 r. – Front Polisario/Rada

(Sprawa T-793/21)

(2022/C 73/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na rozporządzenie Rady (UE) 2021/1750 z dnia 28 września 2021 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/440 w sprawie przydziału uprawnień do połowów na podstawie Umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim oraz protokołu wykonawczego do niej (Dz.U. 2021, L 349, s. 1), strona skarżąca wysuwa jeden zarzut oparty na braku podstawy prawnej rzeczzonego rozporządzenia, ze względu na niezgodność z prawem decyzji 2019/441 (*).

1. Część pierwsza zarzutu dotyczy braku kompetencji Rady do przyjęcia decyzji 2019/441, ponieważ Unia i Królestwo Maroka nie mają kompetencji do zawarcia umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej w miejsce ludu Sahrawi, reprezentowanego przez Front Polisario.
2. Część druga zarzutu dotyczy uchybienia zobowiązaniu do zbadania kwestii przestrzegania praw podstawowych i międzynarodowego prawa humanitarnego, ponieważ Rada nie zbadała tej kwestii przed przyjęciem decyzji 2019/441.
3. Część trzecia zarzutu dotyczy naruszenia przez Radę ciężącego na niej zobowiązania do wykonania wyroków Trybunału, ponieważ decyzja 2019/441 nie uwzględniła uzasadnienia wyroku z dnia 27 lutego 2018 r., *Western Sahara Campaign UK* (C-266/16, EU:C:2018:118).
4. Część czwarta zarzutu dotyczy naruszenia zasad i podstawowych wartości kierujących działaniami Unii na scenie międzynarodowej, z tego względu że:

po pierwsze, z naruszeniem prawa narodów do poszanowania ich jedności narodowej, decyzja 2019/441 zaprzecza istnieniu ludu Sahrawi, zastępując go terminami „lud Sahary Zachodniej” oraz „zainteresowana ludność”;

po drugie, z naruszeniem prawa narodów do swobodnego dysponowania ich zasobami naturalnymi, decyzja 2019/441 zawiera umowę międzynarodową, która organizuje, bez zgody ludu Sahrawi, eksploatację zasobów rybnych przez statki Unii;

po trzecie, decyzja 2019/441 zawiera umowę międzynarodową, mającą zastosowanie do okupowanej Sahary Zachodniej, z Królestwem Marokańskim, w ramach prowadzonej przez nie polityki aneksjonistycznej wobec terytorium i systematycznego łamania praw podstawowych, jakiego wymaga utrzymanie tej polityki.

5. Część piąta zarzutu dotyczy naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ decyzja 2019/441 jest sprzeczna z deklaracjami Unii, która wielokrotnie nalegała na konieczność przestrzegania zasad samostanowienia i względnej skuteczności traktatów.
6. Część szósta zarzutu dotyczy błędnego zastosowania zasady proporcjonalności, ponieważ, biorąc pod uwagę odrębny status Sahary Zachodniej, niematerialny charakter prawa do samostanowienia i status ludu Sahrawi jako strony trzeciej, nie do Rady należy ustanowienie związku proporcjonalności między rzekomymi „korzyściami” wynikającymi z umowy w sprawie połowów a jej konsekwencjami dla zasobów naturalnych Sahary Zachodniej.
7. Część siódma zarzutu dotyczy sprzeczności ze wspólną polityką rybołówstwa, ponieważ zgodnie z umową zawartą na mocy decyzji 2019/441 statki Unii Europejskiej będą mogły uzyskać dostęp do zasobów rybnych ludu Sahrawi bez jego zgody, w zamian za rekompensatę finansową wypłacaną organom marokańskim, podczas gdy wody Sahary Zachodniej nie są „wodami” marokańskimi w rozumieniu art. 61 i 62 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.
8. Część ósma zarzutu dotyczy naruszenia prawa do samostanowienia, ponieważ:

po pierwsze, zastępując lud Sahrawi terminami „lud Sahary Zachodniej” oraz „zainteresowana ludność”, decyzja 2019/441 zaprzecza jedności narodowej ludu Sahrawi jako podmiotowi prawa do samostanowienia;

po drugie, z naruszeniem prawa ludu Sahrawi do swobodnego dysponowania jego zasobami naturalnymi, decyzja 2019/441 organizuje, bez zgody ludu Sahrawi, eksploatację jego zasobów rybnych przez statki Unii;

trzecie, z naruszeniem prawa ludu Sahrawi do przestrzegania integralności terytorialnej jego terytorium narodowego, decyzja 2019/441 zaprzecza odrębnemu statusowi Sahary Zachodniej i potwierdza nielegalny jej podział przez marokański „Berm”.
9. Część dziewiąta zarzutu dotyczy naruszenia zasady względnej skuteczności traktatów, ponieważ decyzja 2019/441 odmawia ludowi Sahrawi statusu strony trzeciej w stosunkach UE-Maroko i nakłada na niego zobowiązania międzynarodowe w odniesieniu do jego terytorium krajowego i zasobów naturalnych bez jego zgody.
10. Część dziesiąta zarzutu dotyczy naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa karnego, ponieważ:

po pierwsze, decyzja 2019/441 zawiera umowę międzynarodową mającą zastosowanie do Sahary Zachodniej, mimo że marokańskie siły okupacyjne nie posiadają *ius tractatus* w odniesieniu do tego terytorium i nie mogą eksploatować jego zasobów naturalnych;

po drugie, zgodnie z umową zawartą poprzez decyzję 2019/441 Unia będzie subwencjonować infrastrukturę marokańską na okupowanym terytorium Sahrawi, tak aby Królestwo Marokańskie mogło tam długoterminowo osiedlić swoją ludność cywilną i rozmieścić swoje siły zbrojne;

po trzecie, używając terminów „lud Sahary Zachodniej” i „zainteresowana ludność”, decyzja 2019/441 zatwierdza nielegalne przeniesienie marokańskich osadników na okupowane terytorium Sahrawi.
11. Część jedenasta zarzutu dotyczy naruszenia zobowiązań Unii wynikających z prawa odpowiedzialności międzynarodowej, ponieważ poprzez zawarcie umowy międzynarodowej z Królestwem Marokańskim, mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej, decyzja 2019/441 potwierdza poważne naruszenia prawa międzynarodowego popełnione przez marokańskie siły okupacyjne wobec ludu Sahrawi oraz zapewnia pomoc i wsparcie w utrzymywaniu sytuacji wynikającej z tych naruszeń.

(¹) Decyzja Rady (UE) 2019/441 z dnia 4 marca 2019 r. w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim, protokołu wykonawczego do niej oraz wymiany listów towarzyszącej umowie (Dz.U. 2019, L 77, s. 4).